

HELEN FILDING

**BRIDŽET
DŽOUNS
LUDA ZA
NJIM**

Prevela
Milica Kecojević

— Laguna —

Naslov originala

Helen Fielding

BRIDGET JONES – MAD ABOUT THE BOY

Copyright © Helen Fielding 2013

Cover Image © 2024 UNIVERSAL STUDIOS,
STUDIOCANAL, AND MIRAMAX. All Rights Reserved

Translation copyright © 2014, 2025 za srpsko izdanje, LAGUNA

Dašu i Romi

Sadržaj

Prolog	9
Prvi deo: Ponovo devica	41
Drugi deo: Luda za njim	165
Treći deo: Skliznuće u haos	309
Četvrti deo: Snažno stablo	413
Šta je bilo posle	465
<i>Izjave zahvalnosti</i>	469
<i>O autorki</i>	471

PROLOG

Četvrtak, 18. april 2013.

14.30. Maločas me zvala Talita. Kao i uvek, javila se onim svojim užurbanim glasom – „da ti kažem u poverenju“ – i teatralno saopštila: „Draga, samo sam htela da te obavestim da 24. maja slavim šezdeseti. Naravno, NE OBJAVLJUJEM da je šezdeseti. I nemoj da širiš dalje, neću baš sve da pozovem. Samo sam htela da ostaviš slobodno veče.“

Uhvati me panika. „Biće super“, neverljivo sam se oduševljavala.

„Bridžet, da ti nije palo na pamet da ne dođeš.“

„Znaš, stvar je u tome...“

„U čemu?“

„Isto veče Rokster slavi trideseti.“

S druge strane linije – tišina.

„Mislim, do tada verovatno više nećemo biti zajedno, ali ako budemo...“, utihnula sam.

„Upravo sam na pozivnice dopisala 'bez dece'.“

„Dotad će napuniti trideset!“, uvredih se.

„Samo te zezam, draga. Naravno da moraš da dovedeš svog momčića. Nabaviću dvorac na naduvavanje! Vraćam se u program. Palimljubimtećao!“

Pokušala sam da uključim TV da vidim nije li me Talita stvarno, kao što tako često čini, zvala za vreme video-snimka dok je program išao uživo. Sumanuto sam nabadala po dugmićima kao majmun po mobilnom telefonu. Zašto su za uključivanje televizora u današnje vreme potrebna tri daljinska s devedeset dugmića? Zašto? Sto posto su ih smislili trinaestogodišnji tehno-manijaci, koji se međusobno takmiče ne mrdajući iz svojih štrokavih soba, da bismo se mi ostali mislili čemu li služe sva ta dugmad i tako nanose psihička oštećenja na globalnom nivou.

Zlovoljno sam zavrjčala daljinske na trosed, na šta je TV naprasno oživeo, prikazavši Talitu u besprekornom izdanju kako, s jednom nogom koketno prebačenom preko druge, intervjuiše tamnokosog fudbalera Liverpula koji ima problem s izlivima besa i ujedanjem protivničkih igrača. Činilo se kao da želi da ugrize i Talitu, premda iz sasvim drugačijih razloga od onih na terenu.

No dobro. Nema mesta panici – jednostavno ću mirno i zrelo razmotriti razloge za pozivanje Rokstera na Talitinu žurku i protiv toga.

RAZLOZI ZA ODLAZAK NA ŽURKU S ROKSTEROM:

- * Bilo bi grozno da ne odem kod Talite. Prijateljica mi je još iz dana kad smo radile *Dobar dan, Britanijo*. Ona – neverovatno glamurozna spikerka na vestima, a ja – neverovatno smotana novinarka.
- * Verovatno bi ispalo prilično komično ako bih pvela Rokstera, ali bi mi pružilo i priliku da likujem, jer bi cela ta stvar s tridesetim-šezdesetim rođendanom začepila usta onima koji sa sažaljenjem gledaju na neudate žene „određene dobi“ kao da su osuđene na doživotnu samoću, dok neoženjene muškarce uvek

neka mazne i pre nego što stignu da potpišu papire za razvod. Pritom je Rokster tako zgodan i sočan kao breskva da u neku ruku poriče realnost i mog sopstvenog procesa starenja.

RAZLOZI PROTIV ODLASKA NA ŽURKU

S ROKSTEROM:

- * Rokster je svoj čovek i sigurno bi se uvredio ako bi ga smatrali nekakvim komedijantom ili sredstvom protiv starenja.
- * A najvažnije od svega, to što bi bio okružen starim ljudima na proslavi šezdesetog rođendana moglo bi Rokstera da udalji od mene i da mu, sasvim nepotrebno, skrene pažnju na to koliko sam i sama stara, mada sam, očigledno, MNOOOGO mlađa od Talite. A ja, iskreno, odbijam da poverujem koliko sam zaista stara. Kao što kaže Oskar Vajld, trideset pet godina je savršeno doba za ženu, toliko savršeno da su mnoge odlučile da u njemu ostanu do kraja života.
- * Rokster verovatno pravi sopstvenu žurku s omladinom koja se tiska na njegovom balkonu i uživa u roštilju sa – kakve li ironije – „retro“ štimungom uz disko-muziku iz sedamdesetih. Sad sigurno smišlja kako da izbegne da me pozove jer ne želi da njegovi prijatelji saznaju kako se zabavlja sa ženom koja bi bukvalno mogla da mu bude majka. U stvari, tehnički je moguće – budući da zbog hormona u mleku pubertet u današnje vreme počinje sve ranije – čak i baba! O, bože. Zašto mi je na pamet pala takva misao?

15.10. A joj! Za dvadeset minuta moram da pokupim Mejbela, a nisam spremila pirinčane krekerere. Uh. Telefon.

„Traži vas Brajan Kacenberg.“

Moj novi agent! Pravi agent. Ali ako sad zastanem da razgovaram s njim, po Mejbel ću stići kasno PREKO SVA-KE MERE.

„Mogu li se Brajanu javiti kasnije?“, kokodakala sam, pokušavajući da jednom rukom na pirinčani kreker namažem „nešto-kao-puter“, poklopim ga drugim krekerom i strpam u kesu za užinu.

„Reč je o vašem nacrtu scenarija.“

„Da... samo... ja sam na sastanku!“ Kako bih mogla da budem na sastanku a da istovremeno preko telefona saopštavam da sam na sastanku? To da ste na sastanku trebalo bi da kaže vaša asistentkinja a ne vi sami, jer kad ste na sastanku, valjda niste u mogućnosti ništa da kažete.

Krenula sam u školu i očajnički poželela da pozovem Brajana i saznam o čemu je reč. Do sada je moj nacrt scenarija slao dvema producentskim kompanijama i obe su ga odbile. Al' možda je riba konačno zagrizla?

Suprotstavila sam se snažnoj potrebi da ga pozovem uz izgovor da se „sastanak“ naglo završio. Odlučila da je mnogo važnije da stignem na vreme po Mejbel: takva sam vam ja majka – brižna i s jasnim prioritetima.

16.30. Skupljanje dece posle škole bilo je još haotičnije nego obično: kao u slikovnicama *Gde je Gile?** s milionima gospođa u fluorescentnim kabanicama koje usmeravaju saobraćaj oko škole, bebama u kolicima, vozačima kombija koji ne mogu da se mimoiđu s nadobudnim mamama u džipovima, čovekom s kontrabasom na leđima i ekološki osvešćenim

* *Gde je Gile?* – slikovnica sa crtežima punim sitnih ljudskih figura na raznim mestima i u raznim situacijama, na kojima treba pronaći lik u gužvi. (Prim. prev.)

majkama koje decu voze u korpama okačenim na guvernal bicikla. Ceo put je bio zakrčen. Odjednom dotrča neka histerična žena i povika: „Vratite se, vratite se! Hajde! Ovde niste OD POMOĆI!“

Pomislivši da je došlo do strašne nezgode, svi počesmo da parkiramo automobile na trotoar i u obližnja dvorišta kako bismo napravili prolaz za hitnu pomoć. Pošto je put raščišćen, izvirivali smo napred ne bismo li ugledali ambulanta kola ili barem potoke krvi. Ali nije bilo hitne pomoći, samo vrlo fensi žena za volanom crnog poršea koji je uz riku motora projurio praznim putem. Na sedištu pored nje sedelo je dete u školskoj uniformi i samozadovoljno se kezilo.

Dok sam stigla do predškolaca, još je jedino Mejbel stajala na stepenicama, zajedno s poslednjim Mohikancem Telonijusom, a i njega je mama upravo odvodila.

Mejbel me pogleda svojim ogromnim ozbiljnim očima.

„Ajde, stali dluze“, rekla je nežno.

„Pitali smo se šta je s tobom!“, reče Telonijusova mama. „Opet si zaboravila?“

„Ne. Ha-ha-ha-ha!“, odgovorila sam na upitan pogled Telonijusove majke. „Bolje da požurimo i pokupimo Bilija.“

Uspela da Mejbel, koja je i dalje vikala „Mamica ima pedeset jednu“, uguram u kola. Presamitivši se u pozi od koje se čovek garantovano ukoči i koja s godinama postaje sve nezgodnija, muljala sam rukom po kršu iza dečjeg sedišta ne bih li joj pričvrstila pojas.

Kad smo stigli do Bilijeve škole, ugledala sam Savršenu Nikoletu, Razredna Majka za Primer (savršena kuća, savršen muž, savršena deca – jedina nesavršena sitnica: ime, koje su joj roditelji po svoj prilici nadenuli pre nego što je izmišljena popularna zamena za cigarete), usred gakanja

ostalnih školskih majki. Savršena Nikoreta je bila savršeno obučena, savršeno isfenirana i nosila je savršenu ogromnu tašnu. Ušunjah se, zadihana, pokušavajući da ukopčam koje je Aktuelno Pitanje na dnevnom redu, baš kad je Nikoleta ljutito zabacila kosu, gotovo mi iskopavši oko ivicom svoje džinovske torbe.

„Pitala sam ga zašto je Atikus na fudbalu još uvek u D-timu – mislim, Atikus mi se vraća kući bukvalno u suzama – a gospodin Volaker je samo rekao: 'Zato što nema pojma. Još neko pitanje?'“

Skliznuh pogledom do Aktuelnog Pitanja, tj. do novog nastavnika fizičkog – vrlo fit, visok, nešto mlađi od mene, vojnički podšišan, pojavom nalik na Danijela Krejga.*

Natmureno je posmatrao grupu nemirnih dečaka, a onda je dunuo u pištaljku i dreknuo: „Ej! Društvo! Brzo u svlačionicu ili sledi ukor!“

„Vidite?“, nastavi Nikoleta dok su dečaci zauzimali svoja mesta u traljavoju vrsti, pokušavajući da otrče u školu urlajući „Jedan, dva! Jedan, dva!“ kao ni krivi ni dužni Bušmani regrutovani da učestvuju u Arapskom proleću, dok je gospodin Volaker apsurdno davao ritam pištaljkom.

„Mada je zgodan“, ubaci Farzija. Farzija je moja omiljena mama iz škole, prioriteti su joj uvek na mestu.

„Zgodan ali oženjen“, obrecnu se Nikoleta. „A ima i decu, mada se ne bi reklo.“

„Mislila sam da je on neki direktorov prijatelj“, nadoveza se druga mama.

„Upravo tako. Ima li uopšte potrebne kvalifikacije?“, nastavi Nikoleta.

* Daniel Craig – popularni britanski i holivudski glumac, aktuelni Džeјms Bond. (Prim. prev.)

„Mama.“ Okrenula sam se i ugledala Bilija: u blejzerčiću, razbarušene tamne kose, košulja mu visi iz pantalona. „Nisu me izabrali za šah.“ Iste one oči, iste one tamne oči, osenčene bolom.

„Nije važno hoćeš li biti izabran ili pobediti“, tešila sam ga, krišom ga zagrlivši. „Važno je kakav si.“

„Naravno da je važno.“ Uh! Bio je to g. Volaker. „Mora da vežba. Mora to da zasluži.“ Dok se okretao, jasno sam čula kako mrmlja: „Potpuno je neverovatno šta majke u ovoj školi sebi daju za pravo.“

„Da vežba?“, rekoah vedro. „Bože, nikad mi to ne bi palo na pamet! Mora da ste veoma inteligentni, Volakere. Mislim, gospodine.“

Pogledao me je svojim ledenoplavim očima.

„Kakve ovo ima veze s fizičkim vaspitanjem?“, nastavila sam sladunjavo.

„Ja ih učim šahu.“

„O, baš divno. Koristite li tom prilikom pištaljku?“

Na trenutak je delovao zbunjeno, zatim povika: „Erose! Izlazi iz tog cveća! Odmah!“

„Mama“, Bili me je lupkao po ruci, „oni koji su izabrani dobijaju dva slobodna dana da idu na šahovski turnir.“

„Ja ću vežbati s tobom.“

„Ali, mama, ti si pacer u šahu.“

„Nisam! Super sam u šahu. Pobedila sam te!“

„Nisi.“

„Jesam!“

„Nisi!“

„Puštala sam te da pobediš jer si mali“, prasnuh. „A ionako nije fer pošto ti ideš na časove šaha.“

„Možda biste i vi mogli na časove šaha, gospođo Darsi?“
O, BOŽE. Zašto je gospodin Volaker i dalje slušao? „Jeste

da su namenjeni deci do sedam godina, ali ako uzmemo u obzir mentalnu zrelost, mislim da ćete se uklopiti. Je li vam Bili ispričao ostale novosti?“

„A, da“, ozareno reče Bili. „Imam vaške!“

„Vaške!“, užasnih se, instiktivno posegnuvši rukom ka kosi.

„Da, vaške. Svi ih imaju.“ Gospodin Volaker obori pogled, a u oku mu se načas pojavi vragolast sjaj. „Svestan sam da će to izazvati vanredno stanje među majkama severnog Londona i njihovim frizerima, ali svakako morate da mu ih istrebite. I sebi, naravno.“

O, bože. Bili se u poslednje vreme češao po glavi, ali ja sam to ignorisala kao još jednu od stvari o kojima nemam snage da razmišljam. Osećala sam kako mi nešto gamiže po glavi, dok mi se mozak vrti ukrug. Ako Bili ima vaške, onda verovatno i Mejbel ima vaške, ja imam vaške, što znači da... Rokster ima vaške.

„Sve do jedne, razumete?“

„Da, ne, super!“, mucala sam. „Sve je u redu, u potpunom redu, doviđenja gospodine Volakere.“

Krenula sam, držeći Bilija i Mejbel za ruke, kad mi se mobilni kratko oglasi. Hitro stavih cvikere da bih pročitala poruku. Bila je od Rokstera.

<Koliko si jutros zakasnila, voljena? Da noćas uhvatim bus i donesem ti pastirsku pitu?>

Joooj! Rokster ne može da dođe kad svi moramo da trebimo vaši i peremo posteljину. Svakako nije normalno smišljati izgovor da otkazete sastanak svom mlađanom dečku jer svi u kući imaju vaške? Kako se ja to stalno uvaljujem u ovakve frke?

17.00. Upali smo u kuću – jednu od onih u nizu – uz uobičajenu tarapanu od rančića, zgužvanih crteža, zgnječenih

banana, plus velika kesa iz apoteke s nizom proizvoda za trebljenje vašiju. Prošavši pored dnevne sobe-kancelarije (koja postaje sve nepotrebnija, osim troseda na rasklapanje i praznih kutija iz *Džona Luisa**) u prizemlju, otkloparali smo niz stepenice u toplu, haotičnu kuhinju – dnevnu sobu u suterenu gde provodimo sve vreme. Smestila sam Bilija da radi domaći, a Mejbel da se igra svojim zekama dok ja spremim špagonjeze. Ali sad sam u dilemi šta da napišem Roksteru za večeras i da li da mu pominjem vaše.

17.15. Možda ipak ne.

17.30. O, bože. Upravo poslala poruku <Volela bih da dođeš, ali večeras moram da radim, tako da bolje nemoj>, kad Mejbel odjednom skoči i poče da peva Bilijevu najneomiljeniju pesmu, „Folgetabout, mani, mani, mani!“ Zatim zavvoni telefon.

Bacih se na njega baš kad Bili skoči, urlajući „Mejbel, prestani da pevaš Džesi Džej!“, dok je sekretarica prela: „Imate Brajana Kacemberga na vezi.“

„Ovaj, da li bih ikako mogla da se javim Brajanu za...“

„Belbling, belbling!“, pevala je Mejbel, jureći Bilija oko stola.

„Ali Brajan je već na vezi.“

„Neee! Mogu li samo...“

„Mejbel!“ , cičao je Bili. „Prestaniiii.“

„Heeej!“, začu se Brajanov živahan glas. „Sjajne vesti! Producentska kuća *Grinlajt* hoće da rezerviše prava na vaš scenario.“

„Šta?“ , izustila sam, a srce mi je poskočilo. „Znači li to da će po njemu snimiti film?“

* *John Lewis* – prodavnice u kojima se prodaje sve, od odeće, preko bele tehnike, do nameštaja. (Prim. prev.)

Brajan se od srca nasmejao. „To vam je filmski biznis! Samo će vam dati nešto malo para da ga razradite i...“

„Maaaamaaaa! Mejbel ima nož!“

Rukom sam prekrila slušalicu, sikćući: „MEJBEL! Daj mi nož! Odmah!“

„Halo? Halo?“, ponavljaio je Brajan. „Lora, mislim da smo izgubili Bridžet...“

„Ne! Ovde sam“, rekoah, bacivši se na Mejbel, koja je sada jurila za Bilijem vitlajući nožem.

„Voleli bi da u ponedeljak u podne održe informativni sastanak.“

„Ponedeljak! Sjajno!“, kazala sam, otimajući nož od Mejbel. „Je li informativni sastanak nešto kao razgovor za posao?“

„Maaamaa!“

„Ššššš!“, odvukla sam ih oboje na trosed i počela da se borim s daljinskim.

„Samo hoće da razjasne neke stvari u vezi sa scenarijom pre nego što donesu odluku.“

„Aha, aha.“ Odjednom se osetih povredeno. Da razjasne neke stvari u vez s mojim scenarijom, *već?* Ali šta bi to moglo da bude?

„Prema tome, zapamtite da oni ne žele...“

„Mamaaaa. Krvarim!“

„Da vas pozovem kasnije?“

„Ne, sve je u redu“, izustih u očajanju, dok je Mejbel urlala: „Zovi hitnu pomoc!“

„Izvinite, šta ste ono rekli?“

„Oni ne žele pisca-početnika koji pravi probleme. Morate da nađete načina da pristanete na ono što budu tražili.“

„Aha, aha, znači da ne budem davež?“

„Skapirali ste“, pohvali me Brajan.

„Moj bata ce d' umle!“, jecala je Mejbel.

„Ovaj, je l' sve...“

„Ma ne, sve je OK, super, u ponedjeljak u dvanaest!“, zbrzala sam, baš kad se Mejbel prodrala: „Ubila sam batu!“

„OK“, unervozio se Brajan. „Lora će vam poslati mejl s detaljnim podacima.“

18.00. Kada je frtutma konačno bila završena, sićušna posekotina na Bilijevom kolenu pokrivena Supermen flasterom, Mejbelin grafikon kazni izvrljan crnim tačkama, a špagete bolonjeze natrpane u njihove stomake, u glavi su počele da mi se roje razne misli, kao kod davljenika, samo optimističnije. Šta da obučem za sastanak i da li ću dobiti Oskara za najbolji adaptirani scenario? Zar Mejbel ponedjeljkom ne završava školu ranije i kako ću uspeti da ih pokupim? Šta ću da obučem za ceremoniju dodele Oskara i moram li ljudima iz Producentske kuće *Grinlajt* da kažem kako Bili ima vaške?

20.00. *Pronađenih vaški 9, živih insekata 2, gnjida 7 v. d.*

Maločas okupala decu i trebila im vaške, što se pokazalo kao sjajna zabava. U Bilijevoj kosi našla sam dve žive vaške i 7 gnjida iza ušiju – dve iza jednog i fantastičnu žetvu od pet iza drugog uveta. Veliko je zadovoljstvo ugledati male crne tačke kako se pojavljuju na belom češlju za trebljenje vašiju. Mejbel se rastužila jer nije imala nijednu, ali se oraspoložila kad sam joj dozvolila da očešlja mene i uveri se da ih ni ja nemam. Bili je vitlao češljem, likujući: „Ja imam sedam!“, ali kad se Mejbel rasplakala, velikodušno joj je u kosu spustio tri svoje, pa smo ponovo morali da ih trebimo.

21.15. Klinci spavaju. Zakazani sastanak mi je baš podigao moral. Ponovo sam žena od karijere i idem na sastanak! Obući ću teget svilenu haljinu i otići na feniranje uprkos tome što prokleti g. Volaker s nipodaštavanjem gleda na frizere. I uprkos zabrinjavajućem osećaju da sve rasprostranjenija navika da se feniraju u frizeraju žene pretvara u muškarce iz osamnaestog (ili sedamnaestog?) veka, a oni su se u javnosti osećali opušteno samo kada su nosili napuđerisane perike.

21.21. Ali da li je nemoralno ići na feniranje kad na glavi možda imam neotkrivene larve vaški na početku njihovog sedmodnevnog životnog ciklusa?

21.25. Jeste. To je moralno pogrešno. Možda ni Mejbel i Bili ne bi trebalo da se igraju s drugom decom?

21.30. Takođe osećam da bi Roksteru trebalo da priznam istinu o vašima, budući da su laži pogubne po vezu. Ipak, možda su u ovom slučaju laži bolje nego vaši?

21.35. Izgleda da vaši provociraju neverovatan broj savremenih moralnih dilema.

21.40. Aaah! Upravo pregledala celokupnu garderobu (što će reći, gomilu odeće prebačene preko sobnog bicikla) plus ceo plakar i ne mogu da nađem teget svilenu haljinu. Sad nemam šta da obučem za sastanak. Ništa! Kako to da u plakaru imam natrpane tolike stvari, a teget svilena haljina je jedina koju mogu da obučem u nekoj važnoj prilici?

Rešila da ubuduće, umesto da proždirem ribani sir i pokušavam da se oduprem želji za vinom, večeri provodim

tako što ću polako pregledati odeću, izdvajajući za sirotinju sve što nisam obukla godinu dana. Sve ostalo raspoređiću u „kapsule“* koje se mogu kombinovati, tako da oblačenje postane blaženo zadovoljstvo umesto histerična jurnjava. A zatim ću dvadeset minuta vežbati na sobnom biciklu. Jer sobni bicikl ne služi za odlaganje garderobe, već za vežbanje.

21.45. A možda je ipak u redu da stalno nosim teget svilenu haljinu u stilu dalaj-lame i njegovih odora. Samo kad bih mogla da je nađem. Dalaj-lama po svoj prilici na raspolaganju ima nekoliko kompleta halja, ili dežurno hemijsko čišćenje. Odoresigurno ne ostavlja na dnu garderobera prepunog odeće iz *Topšopa*, *Oejzisa*, *ASOS-a*, *Zare* i sl., koju nikad ne oblači.

21.46. Ili na sobnom biciklu.

21.50. Išla da obiđem decu. Mejbel je spavala, kao i obično, s kosom preko lica, tako da joj glava izgleda naopako okrenuta, stežući Slinu. Slina je Mejbelina lutka. I Bili i ja mislimo da je ime nastalo kao kombinacija Seline Gomez i Sabine, veštice tinejdžerke, no Mejbel ga smatra savršenim.

Poljubila sam Bilija u topli obraščić, onako ušuškanog s Marijom, Horsijom i Čupavkom Prvim i Drugim, na šta Mejbel pridiže glavu i reče: „Danas imamo bas lepo vreme“, zatim ponovo leže.

Gledala sam ih, dodirivala im nežna lišca, slušala kako dišu, pomalo hrčući, kad kobna pomisao „Da je samo...“ bez

* Kapsula garderobe – koncept Suzi Fo, vlasnice londonskog butika iz sedamdesetih godina prošlog veka, koji je prihvatila i američka dizajnerka Dona Karan. Kapsula je kolekcija klasičnih odevnih predmeta koji se mogu dopunjavati modernim komadima i međusobno kombinovati. (Prim. prev.)

upozorenja nahrupi u moju glavu. „Da je samo...“ Tama, uspomene, tuga koja nadolazi, poklapajući me kao cunami.

22.00. Pojurila sam niz stepenice u kuhinju. Još gore: sve tiho, napušteno, prazno. „Samo da...“ Prestani. Ne smeš to sebi da dopustiš. Uključi čajnik. Ne prelazi na tamnu stranu.

22.01. Zvono! Hvala bogu! Ali ko bi to mogao biti u ovo doba noći?

SJEBANACA KOL'KO VOLIŠ

Četvrtak, 18. april 2013. (nastavak)

22.45. Bili su to Tom i Džud: saplitali su se u hodniku, kikićući se, oboje potpuno patosirani.

„Je l' možemo nešto da pogledamo na tvom laptopu? Baš idemo iz *Buđavog hamburgera* i...“

„Pokušavala sam da se s ajfona zakačim na *RibaKol'koVoliš*,* ali ne mogu da skinem sliku s *Gugla*, pa...“ Džud je, u odelu za posao i na visokim štiklama, kloparala niz stepenice dok me je Tom – još tamnokos, nabildovan, zgodan i očaravajuće gej – teatralno ljubio.

„Opa, Bridžet! Al' si smršala!“

(Isto to mi je govorio svaki put kad smo se videli tokom poslednjih petnaest godina, čak i kad sam bila u devetom mesecu trudnoće.)

„Ej, imaš li vina?“, dovikivala je Džud iz kuhinje.

Ispostavilo se da je Džud – koja sada praktično upravlja Sitijem, ali nastavlja da strast koju oseća za finansijske

* *PlentyofFish* – jedan od mnogobrojnih internet sajtova za upoznavanje partnera. (Prim. prev.)

uspone i padove prenosi u svoj ljubavni život – juče na internet sajtu za muvanje otkrio niko drugi do njen grozni bivši: Podli Ričard.

„I, da!“ objavio je Tom dok smo silazili da joj se pridružimo. „Uprkos tome što je Podli Sjebanac Ričard ovu ženu STO GODINA maltretirao kao najgori emotivni sjebanac koji ne može da se obaveže, onda se njome oženio pa je posle deset meseci ostavio, imao je PETLJU da joj pošalje uvredljivu poruku jer ju je pronašao na *RibaKol’ko...*, nađi je, Džud... nađi je...“

Džud je smeteno petljala po telefonu. „Ne mogu da je nađem. Sranje, izbrisao ju je. Možeš li da obrišeš sopstvenu poruku nakon što si je...“

„Ma daj mi to, draga. Kako god bilo, suština je u tome da je Podli Ričard poslao uvredljivu poruku Džud, zatim ju je BLOKIRAO, zato ćemo...“ Tom je počeo da se smeje. „Zato ćemo...“

„Zato ćemo mi da prijavimo izmišljenu osobu na *RibaKol’koVoliš*“, završi Džud.

„Bolje reći *MoronaKol’koVoliš*“, frktao je Tom.

„Bolje reći *SjebanacaKol’koVoliš*, i onda će ta izmišljena devojka da ga maltretira!“, objasni Džud.

Svi troje smo se stisli na trosedu, pa su Džud i Tom na *Gugl slikama* pregledali fotke dvadesetpetogodišnjih plavuša i pokušavali da ih prebace na sajt za upoznavanje, upisujući usput luckaste odgovore na pitanja za profil ličnosti. Za trenutak sam poželela da je Šazer tu da održi nebulozan feministički govor, umesto što sedi u Silicijumskoj dolini i izigrava pametnicu s dot-kom firmom i dot-kom mužem, za koga se neočekivano udala posle godina odanosti feminizmu.

„Kakve knjige voli?“, pitao je Tom.

„Napiši 'Stvarno, koga to zanima?'“, odgovori Džud. „Ne zaboravi, muškarci vole opasnice.“

„Ili 'Knjige? Šta je to?'“, predložila sam, a onda sam se setila. „Čekaj! Nije li to potpuno protivno Pravilima muvanja? Broj 4? Komunikacija treba da bude iskrena i razložna?“

„Tako je! To je FABULOZNO pogrešno i nezdravo“, rekao je Tom, koji sad već ima zavidno iskustvo kao psiholog, „ali to ne važi za sjebance.“

Osetila sam ogromno olakšanje što sam spasena od mračnog cunamija, toliko se unevši u stvaranje lika Osvetnice na sajtu *RibaKol'koVoliš* da sam umalo zaboravila na sopstvene novosti. „Producerska kuća *Grinlajt* će da snimi moj film!“, izletela sam se u uzbuđenju.

Gledali su me, zanemeli, zatim me u ushićenju zasuli gomilom pitanja.

„Bravo, mala! Mladani dečko, pisanje scenarija, konačno ti se sve skockalo!“, galamila je Džud dok sam ih s mukom ispraćala ne bih li mogla da odem na spavanje.

Kad se Džud posrćući dokopala ulice, Tom je zastao, zabrinuto me posmatrajući. „Jesi li dobro?“

„Jesam“, odgovorila sam, „mislim da jesam, samo...“

„Oprezno, dušo“, nastavio je, odjednom se otreznivši i zauzevši profesionalan stav. „Biće tu dosta posla ako budeš imala sastanke, rokove i tako to.“

„Znam, ali i sam si rekao kako treba da počnem da radim, i da pišem, i...“

„Tako je. Ali trebaće ti više pomoći oko dece. Trenutno si malo ušuškana. Fantastično je kako si uspela sve da preokreneš, ali još si ranjiva i...“

„Tome!“, zvala je Džud, teturajući se ka taksiju koji je ugledala na ulici.

„Znaš gde nas možeš naći“, dodao je Tom. „Bilo kad, danju ili noću.“

22.50. Kad smo kod „iskrene, razložne komunikacije“, odlučila sam da pozovem Rokstera i kažem mu za vaške.

22.51. Premda je malo kasno.

22.52. Osim toga, nenajavljen prelazak sa slanja SMS-ova na telefonsku komunikaciju s Roksterom previše je dramatičan: daje neželjenu težinu i značaj problemu s vaškama. Bolje da mu i dalje šaljem poruke.

<Rokstere?>

Čekala sam vrlo kratko.

<Molim, Džounzi.>

<Sećaš se da sam ti rekla kako večeras radim?>

<Sećam se, Džounzi.>

<To nije jedini razlog.>

<Znam, Džounzi. Nepopravljivo loše lažeš u porukama.

Da nisi našla mlađeg ljubavnika?>

<Nisam, ali je podjednako blamantno. Ima veze s tvojom ljubavlju prema svetu prirode i pripadajućim mu insektima.>

<Stenice?>

<Zamalo...>

<*Spontani plač, histerično česanje po glavi.* Ne... vaške!!!>

<Možeš li mi uopšte oprostiti i tako to?>

Telefon se oglasio posle kratke pauze.

<Da dođem? U Kamdenu sam.>

Očarana Roksterovom galantnošću, odgovorila sam:

<Dođi, ali zar ti nije frka zbog vaški?>

<Nije. Našao sam ih na *Guglu*. Alergične su na testosteron.>

UMETNOST KONCENTRACIJE

Petak, 19. april 2013.

60 kg 900 g, kalorija 3.482 (loše), potraga za vaškama na Roksterovoj glavi 3, broj vašaka pronađenih na Roksteru 0, broj insekata pronađenih u Roksterovoj hrani 27, broj insekata nađenih prilikom kućne pošasti 85 (loše), SMS-ova poslatih Roksteru 2, SMS-ova primljenih od Rokstera 0, grupnih mejlova od roditelja iz razreda 36, minuta provedenih u opsesivnom razmišljanu o Roksteru 360, minuta provedenih u odlučivanju da se spremim za filmski sastanak 20, minuta provedenih u pripremama za filmski sastanak 0.

10.30. Dobro. Stvarno ću da prionem na pripremu prezentacije svog scenarija, u stvari adaptacije poznate norveške tragedije *Heda Gebler* Antona Čehova, samo smeštene u Kvins Park. Proučavala sam *Hedu Gebler* za završni ispit iz engleske literature na Univerzitetu Bangor, ali sam, nažalost, jedva prošla. Ko zna, možda će sada sve doći na svoje mesto!

10.32. Pod hitno se koncentrisati.

11.00. Upravo skuvala kafu i pojela ostatke dečjeg doručka, zatim počela da sanjarim, prisećajući se prošle noći s Roksterom: pojavio se u 11.15, božanstveno zgodan u farmerkama i tamnom džemperu, sjajnih očiju, smešio se pružajući mi pastirsku pitu, dve konzerve pasulja i jamajčanski kolač od đumbira.

Mmmm. Njegovo lice nada mnom, tek narasla brada na divno izvajanim viličnim kostima, mali razmak između prednjih zuba, koji se vidi samo odole, ona gola mišićava ramena. Probudila sam se usred noći, i dalje pospana, osetivši kako mi Rokster nežno ljubi vrat, obraz, usne, osetivši njegovu čvrstinu uz moju butinu. O bože, tako je lep, i tako se sjajno ljubi, i tako se fenomenalno... Mmmmm, mmmm. Uh, moram da mislim na feminističke, pre- i anti-feminističke teme u... Ali, o moj bože. Tako je divno, čini me toliko srećnom, kao da sam u oblaku sreće. Dobro. Bacam se na posao.

11.15. Odjednom prasnuh u smeh, setivši se konverzacije usred sinoćnjeg seksa.

„Oh, tako si tvrd.“

„Tvrd sam jer te želim, mala.“

„Tako tvrd...“

„Zbog tebe sam tvrd, mala.“

Onda sam se iz nepoznatog razloga zanela i izvalila: „Zbog tebe sam JA tako tvrda!“

„Šta?“, prasnuo je u smeh. Oboje smo počeli da se kikoćemo, pa smo onda morali sve iz početka.

Rokstera nisu sekirale vaške, što je bilo tipično za njega, onako bezbrižnog, mada smo se složili da najpre moramo jedno drugom da ih istrebimo kako bismo seksualnom činu pristupili kao odgovorne osobe. Rokster je bio baš smešan

dok me je češljao, pravio se da je pronašao i pojeo vaške, dok mi je istovremeno ljubio vrat. No kad je došao red na mene da češljam njega, nisam htela da skrećem pažnju na svoje godine tako što ću na nos staviti cvikere za čitanje, pa sam samo studiozno prolazila češljem kroz njegovu divnu, gustu kosu a da pritom baš ništa nisam videla. Na sreću, Rokster je toliko želeo da završimo s vaškama i pređemo u spavaću sobu da nije primetio moje slepilo. A ionako je verovatno sve u redu zahvaljujući njegovom testosteronu. Ipak, sigurno nije baš normalno biti suviše tašt da staviš naočare kako bi svom mladom dečku istrebila vaške?

11.45. Sad stvarno. Moj scenario. Vidite, *Heda Gebler* je veoma važna za savremenu ženu jer govori o tome kako je opasno pokušavati da život živiš kroz muškarce. Zašto mi Rokster još nije poslao SMS? Nadam se da nije zbog incidenta s insektima.

Rokster i ja smo jutros, za divno čudo, uspeli da zajedno doručujemo, pošto je decu u školu odvela dadilja Kloj. Može se reći da je Kloj, koja radi kod nas još od kada se sve ono desilo, nešto kao usavršen model mene same: mlađa, mršavija, prijatnija, bolje se stara o deci i ima životnog partnera odgovarajućih godina, koji se zove Grejam. Svejedno smatram da je bolje da u ovoj fazi Rokstera ne upoznajem ni s Kloj ni s decom, tako da se on krije u spavaćoj sobi dok oni ne odu u školu.

Tek što je sav srećan zagnjurio nos u svoju prvu činiju pahuljica, Rokster odjednom sve ispljunu na sto. Ja sam, razume se, naviknuta na takvo ponašanje, mada ga, priznajem, ne očekujem od Rokstera. Ali mi on onda pruži činiju. Po pahuljicama su plivali sitni insekti, batrgajući se i daveći u mleku.

„Jesu li to vaše?“ , užasnih se.

„Ne“, smrknuto odgovori. „Žišci.“

Na nesreću, prasnuh u smeh.

„Imaš li ti pojma kako je to kad strpaš punu kašiku insekata u usta?“, bio je ozbiljan. „Mogao sam da umrem. A što je još gore, mogli su i oni.“

A onda, baš dok je činiju praznio u odgovarajuću kantu s đubretom za recikliranje, ciknu: „Mravi!“ Od vrata suterena do kante u kojoj završavaju ostaci hrane kretala se besprekorna kolona mrava. Kad je pokušao da pomeri zavesu kako bi ih se rešio, iz nje izlete roj moljaca.

„Jao! Ovo je kao devet egipatskih pošasti!“*

I mada se smejaio i u holu razmenio sa mnom veoma seksi poljubac, nije ni pomenuo predstojeći vikend i sad ja imam osećaj da nešto nije u redu – ako ništa drugo, istovremeno sam uvredila tri njegove velike ljubavi: insekte, hranu i reciklažu.

Podne. A joj! Već je podne a ja nisam pripremila nijedno od svojih Razmišljanja.

12.05. Rokster još nije poslao nijedan SMS. A da ja pošaljem njemu?

No, ako ćemo po pravilima, jasno je da je posle seksa gospodin taj koji treba prvi da pošalje SMS dami, ali možda se čitav sistem društvene etikecije raspada kada dođe do najezde insekata.

12.10. A sad *Heda Gebler*.

* Egipat je, zapravo, zadesilo deset pošasti: Mojsije je, po zapovesti Božijoj, naveo na Egipat deset pošasti, to jest velikih nesreća, kako bi faraon dozvolio Jevrejima da odu iz zemlje. (Prim. prev.)

12.15. Upravo poslala poruku <Duboko se izvinjavam zbog devet egipatskih pošasti i smeha. Za tvoju sledeću posetu okadiću celu kuću i sve njene stanovnike. Jesi li dobro?>

12.20. Super. Odlično. *Heda Gebler*. Rokster nije odgovorio.

12.30. Rokster i dalje ne odgovara. To ne liči na njega.

Mogla bih da proverim mejlove. Rokster ponekad pređe na drugi elektronski medij samo da bi se pravio važan.

Sanduče pretrpano ne samo reklamnim porukama *Ocada*, *ASOS-a*, *Snepi Snepsa*, *Kotsvold Holidej Kotidžisa*, linkovima za smešne spotove na *Jutjubu*, ponudama za nabavku meksičke vijagre, pozivnicama za dečje rođendane u igraonici već i gomilom grupnih mejlova od roditelja iz škole povodom Atikusovih izgubljenih cipela.

Pošiljalac: Nikoleta Martinez

Predmet: Atikusove cipele

Atikus je došao kući s Luidijevom cipelom, pri čemu ni druga cipela nije njegova niti je obeležena. Bila bih vam vrlo zahvalna ako biste vratili obe Atikusove cipele, od kojih je svaka uredno obeležena.

12.35. Odlučila da se uključim u razmenu mejlova kako bih pokazala solidarnost i odvrtila misli od posla.

Pošiljalac: Bridžet Bilimama

Predmet: Re: Atikusove cipele

Samo da razjasnimo – da li su se Atikus i Luidi vratili s plivanja svaki sa po jednom cipelom?

12.40. Hi-hi, izazvala sam lavinu duhovitih odgovora punih šala na račun klinaca koji se kući vraćaju bez pantalona, gaćica itd.

Pošiljalac: Bridžet Bilimama

Predmet: Bilijevo uvo

Bili je sinoć došao s fudbala s jednim uvetom. Da nije Bilijevo uvo kod nekog od vas? Bilo je VRLO jasno obeleženo. Bila bih vrlo zahvalna ako biste ga brzo vratili.

12.45. Hi-hi.

Pošiljalac: Nikoleta Martinez

Predmet: Bilijevo uvo

Izgleda da neki roditelji nalaze da je smešno to što dečaci vode računa o svojim stvarima i što im ih roditelji jasno obeležavaju. Zapravo, to je veoma važno za dečju samostalnost. Možda bi se ti roditelji drugačije postavili da je cipela nestala njihovom detetu.

12.50. O ne, o ne. Uvredila sam Razrednu Majku za Primer i verovatno zaprepastila sve ostale razredne majke. Odmah ću da pošaljem grupno izvinjenje.

Pošiljalac: Bridžet Bilimama

Predmet: Atikusove cipele, Bilijeve uši itd.

Nikoreta, izvini. Pokušavala sam da pišem i bilo mi je dosadno, pa sam se malo našalila. Baš sam nevaljala.

12.55. Ajoj!

Pošiljalac: Nikoleta Martinez

Predmet: Bridžet Džouns

Bridžet, greška u mom imenu je možda froj-dovska omaška. Mislím da nam je svima poznata tvoja borba s povremenim pušenjem. Ako je bilo namerno, onda je uvredljivo i neučtivo. Možda bi o svemu trebalo da porazgovaramo s nekim iz Psihološke pomoći.

Nikoleta

Sranje! Napisala sam Nikoreta! Slušaj, bolje nemoj još više da se zapetljaš. Pusti sad to i koncentriši se!

13.47. Ovo je smešno. POTPUNO sam blokirana.

13.48. Sve razredne majke me mrze, a ni Rokster još nije odgovorio.

13.52. Srozala sam se u stolici za kuhinjskim stolom.

13.53. Slušaj. Nema prelaska na tamnu stranu. Čistačica Gracina će stići svakog sekunda i ne sme da me vidi ovakvu. Ostaviću joj cedulju o najezi insekata i otići u *Starbaks*.

14.16. U *Starbaksu*, jedem panine sa šunkom i sirom.

15.16. Kafić je zauzelo jato uparađenih majki s decom u kolicima. Na sav glas su kokodakale o muževima.

15.17. Ovde je tako bučno. Nervira me kad ljudi u kafiću pričaju telefonom – o, telefon, možda je Rokster!

15.30. Bila je Džud, očigledno na sastanku pošto je šaputala: „Podli Ričard se totalno napalio na Izabelu.“

„Ko je sad Izabela?“, prošaputala sam i ja.

„Devojka koju smo izmislili na *RibaKol'koVoliš*. Podli Ričard se dogovorio s njom da se sutra nađu.“

„Ali ona ne postoji.“

„Naravno. Ona je ja. Dogovorio se da se nađe sa mnom, to jest s njom, u Šedou Laundžu, a ona će ga ispaliti!“

„Fenomenalno“, šaputala sam dok je Džud nekom naredivala: „Pa onda izdaj storno-nalog od dva miliona jena na sto dvadeset pet i sačekaj kvartalne profite.“ Zatim nastavi šapatom: „A istovremeno se ja – prava ja – dva bloka odatle u hotelu *Soho* sastajem s tipom koga sam našla na *UpoznajSoloDoktora*.“

„Strava!“, zbunjeno sam odobravala.

„Pa je l' nije? Palim, ćao!“

Nadam se da se neće ispostaviti da je lik sa *UpoznajSoloDoktora* u stvari Podli Ričard.

15.40. Rokster još nije poslao SMS. Ne mogu da se koncentrišem. Oдох kući.

16.00. Cela kuća se odvratno oseća, kao kod starih gospođa. Gracina je marljivo postupila po mojim naškrabanim instrukcijama, pobacala svu hranu, sve oprala i pošpricala i u sve moguće rupe i rupice u parketu, zidovima, vratima i delovima nameštaja stavila loptice naftalina. Proći će ceo vikend, a možda i ostatak mog života dok ih sve ne pronađem i uništim. Ovo ne može da preživi nijedan moljac, niti, što je od sudbinskog značaja, mlađani dečko. Ali to je, po svoj prilici, nevažno, budući da JOŠ NIJE POSLAO PORUKU.